

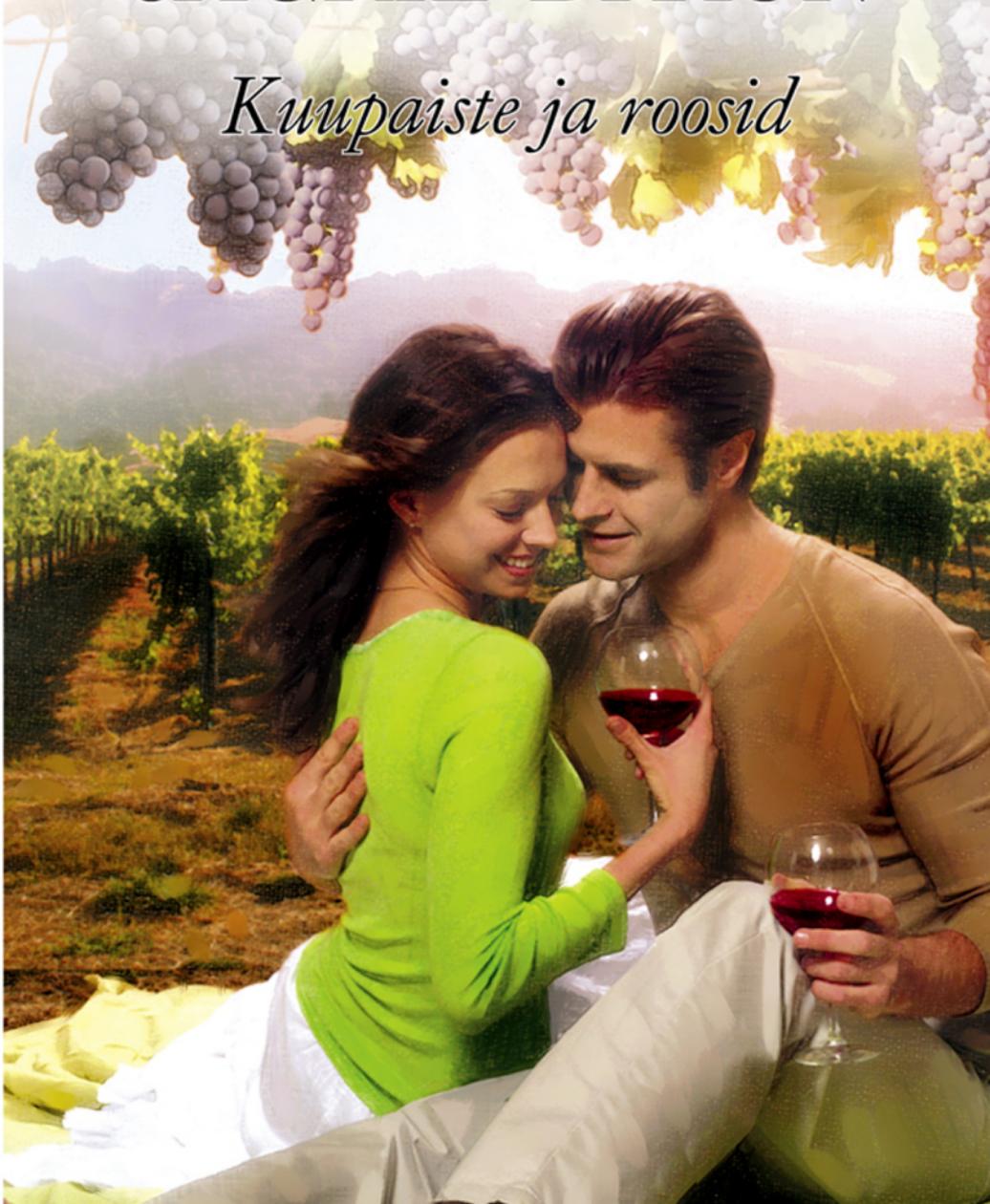
HARLEQUIN®

004
APRILL

Romantika

JACKIE BRAUN

Kuupaiste ja roosid

Proloog

Jaye Monroe ei pidanud ennast naiseks, kes kipub mines-tama, aga kui ta istus oma võõrasema kõrval umbses kabinetis ja kuulas, kuidas advokaat luges ette Frank Monroe testamenti, tundis ta küll peapööritust.

Vähe sellest, et tema kallist isa ei olnud enam, aga ta oli jätnud nende Leelanau maakonna viinapuuistanduse koos veinimaja ja degusteerimisruumiga tervenisti oma teisele naisele, kellega ta oli elanud seitse aasta, aga mitte tütrele, kellega ta oli viimased üheksa aastat külg külje kõrval rüganud, et Medallioni nimi saavutaks edu.

Seda kuuldes läkitas Margaret Jaye'le sapise naeratus, aga vanema naise kahjurõõm ei kestnud kaua.

Advokaat ütles parajasti: „Mis puutub majasse, 18. sajandi originaalsete kunstitööde kolleksiooni ja antiik-mööblisse, välja arvatud see, mis on suures magamistoas, jättis Frank need teile, Jaye.”

„Mida?” karjatasid naised nagu ühest suust.

Jaye ajas enda toolil sirgu. Võõrasema vajus külitsi.

„Proua Monroe?” ütles advokaat pooleldi toolilt tõus-tes. „Kas teil on paha?”

Jaye teadis, et ega Margaretki pole mingi minestaja, kuid ta nautis kindlasti tähelepanu ja teatraalsust.

„Vett,” soigus Margaret, paksult mingitud silmalaugude võbeledes. „Mul on vaja vett.”

„Ja teie, preili Monroe?” küsis advokaat. „Kas ma võin teile midagi tuua?”

Jaye kaalus, kas küsida mingit napsi, mis tuimastaks valu ja raevu, mida ta tundis, kuid raputas pead.

Kui advokaat tagasi tuli, ütles Jaye nii kindla häälega, kui suutis: „See ei saa olla õige, härra Danielson. Te lugesite seda osa kindlasti tagurpidi. Isa ei oleks jätnud viinapuuistandust Margaretile. Temal on seda niisama vähe vaja kui minul maja, mis on täis tuubitud vanu maale ja maitsetuid antiikesemeid.”

„Ma maksin nende vanade maalide ja maitsetute antiikesemete eest kenakese summa,” nähvas Margaret, olles ilmselt pääsenud peaaegu kokkuvarisemisest.

„Jah, sa kulutasid mõnuga *minu* isa raha kõige peale, mis sulle silma jäi.”

„Ta oli *minu* mees, nii et see oli *minu* raha, mida ma kulutasin,” sähvas teine vastu. Siis vajus ta oma toolis uuesti kokku. „Ma armastasin seda meest. Mida ma ilma temata tegema hakkan?”

„Daamid, palun.” Jonas Danielson tõstis neid vaigistades oma luidra käe. „Mul on kahju, preili Monroe, proua Monroe. Ma tean, et see tuli teile kindlasti ehmatuseks, aga nõnda Frank määras oma testamendis, mille ta tegi just enne oma surma möödunud kuul.”

„Selles puudub igasugune mõte,” ei jätnud Jaye jonnii. „Mul on oma maja, oma mööbel.” Kõik ikka rohkem kaasaagseud. „Meie isaga ehitasime Medallioni koos üles. Ta ei võinud ometi mul nõnda jalad alt lüüa.”

Hr Danielson võttis kaustast paar paberilehte ja ulatas ühe Jaye'le ning teise Margaretile. „Võib-olla aitab see teile asja selgitada.”

See oli fotokoopia kirjast. Jaye tundis kohe ära isa kribala kaldkirja ja tal hakkas süda kloppima. Kiri algas: „Kallid Margaret ja Juliet.”

Juliet. Isa kasutas Jaye ristinime ainult siis, kui tüdart ootas mingi ebameeldivus, ja nii see ka oli, sai ta aru, kui luges edasi seda, mis isa oli kirja pannud.

Ma tean, et teie kaks pole kunagi lähedased olnud, millest on kahju, sest teil kummalgi pole tegelikult peale teineteise kedagi. Ma tahan, et kaks naist, keda ma armastan üle kõige maailmas, vaataksid teineteise järele ja töötaksid koos, kui mind enam ei ole. Ma mõtlen, et sel moel on seda hea kindlustada.

Juliet, Margaret vajab sinu abi Medallioni igapäevastes tegemistes. Margaret, ma tean, et sa pole seni viinapuuistandusest huvitatud olnud, aga sa oled tark ja võimekas naine. Ma arvan, et sinust saab asja. Seejuures olen ma kindel, et Juliet lubab sul elada majas nagu alati ja ma palun, et sina lubaksid Julietil jätkata veinivabriku peaveinimüüjana. Ma ei usalda firmasildi kvaliteeti ja edu kellegi teise kättesse.

Ma armastan teid mõlemaid ja mul on kurb teid maha jätta. Minu ainus lohutus on teadmises, et te

võite teineteisele toetuda. Palun, olge teineteise vastu head.

Jaye vaatas isa allkirja lehekülje lõpus ja heitis siis pilgu Margaretile, kes ikka veel luges, kui tema huulte liikumine seda tähendas.

Olge teineteise vastu head.

Jaye hammustas endale põske, et mitte naerma pahaatada. Samahästi oleks isa võinud paluda neil käsi lehvitada ja lennata. Nad polnud kunagi sõbrad olnud. Jah, nad suutsid olla küll südamlikud, kui olukord seda nõudis. Pühade ajal näiteks istusid nad koos lõunalauas ja ajasid viisakalt seltskondlikku juttu. Aga kui tõtt öelda, siis Jaye leidis, et isa naine on tühine ja enesekeskne. Ega Margaretki Jaye'd sugugi rohkem sallinud, ta oli teda sageli nimetanud liiga otsesõnaliseks ja poisilikuks.

Ei, need naised ei olnud sõbrad. Nad olid talunud teineteist Franki pärast. Nüüd, kui mees oli surnud, oli kadunud ka teesklus, mis selgus Margareti järgmistest sõnadest.

„Ma palkan oma advokaadi. See on naeruväärne.” Ta tõusis püsti, kägardas kirja kokku ja viskas advokaadi lauale. „*Kõik* peab minu oma olema! Ma olen kindel, et kohtunik nõustub sellega. Mina olin tema naine.”

„Seitse aastat.” Ka Jaye tõusis püsti. „Mina olen tema tütar olnud ligi kolmkümmend aastat. Jah, ma näen küll, kui õiglane oleks anda sulle kõik, isegi viinapuuistandus, kuhu sa pole iial jalgagi tõstnud.”

Margareti silmad tõmbusid pilukile. „Ta armastas mind. Seda ei suuda sa ikka veel kannatada, mis?”

Jaye eiras küsimust, osalt sellepärast, et see oli tõsi. Miks pidi tema isa kõikidest maailma naistest abielluma just nimelt niisuguse tobeda käevanguehtega nagu Margaret?

„Ka mina palkan advokaadi,” töötas ta. „Eks me näe, kes mida lõpuks saab.”

„Daamid, daamid,” palus hr Danielson. „Kas olete kindlad, et te seda tahate teha? Õigusemõistmine võib võtta kuid ja aastaid. See kurnab teid emotsionaalselt, rääkimata veel rahast. Miks mitte minna kompromissile? Lahendus näib selles asjas olevat loogiline. Kui teie ei taha viinapuuistandust,” pöördus ta Margareti poole, „ja teie ei taha maja ega mööblit,” liikus ta pilk Jaye’le, „siis ehk võite teha korralduse omandi vahetamiseks?”

„See kõlab mõistlikult,” möönis Jaye.

Agaga Margaret raputas pead, tema ilme oli pigem kaugel kui mõttelage. „Ma ei tea,” sõnas ta aeglaselt. „Kogu see maalahmakas tooks kinnisvaraturul kena raha sisse, eriti kui selle peal ei kasva neid neetud viinamarjapõõsaid.”

Jaye tundis hetkeks tõelist õudu. Ta ei kahelnud, et võõrasema müüks istanduse sellele, kes pakub kõige kõrgemat hinda. „Ma annan sulle kõik, mis isa mulle jättis, lisaks veel õiglase raha.”

„Tõsi või?” Margareti naeratus lõi särama.